

Bajanades de risc

«Amb declaracions com les de Díaz Ayuso, hi ha risc de col·locar la mentida al mateix nivell que l'evidència científica»

Avui ens sembla una bajanada sense recorregut l'última -si més no, mentre escric això- atzagaiada d'Isabel Díaz Ayuso negant que la contaminació mati (<https://www.naciodigital.cat/noticia/193662/diaz/ayuso/afirma/ningu/mort/contaminacio/madrid/no/alarma/real>). El comentari sona tan ridícul que podem tendir a creure que tot acabarà amb alguna trucada interna tocant-li el crostó i tal dia farà un any. Tanmateix, diria que no podem passar per alt alegrement declaracions com aquesta, que se surten del consens comunament acceptat i que, segons com es tractin, poden fer més forat del previst, i condicionar l'evolució dels fets de manera perillosa.

Primer de tot: no oblidem que Díaz Ayuso és presidenta de Madrid i que, per tant, les seves conviccions marquen una estratègia política i condicionen les mesures que adoptarà el seu govern. Lògic, no? Si ella no considera prou greu la contaminació atmosfèrica, és difícil que l'autonomia madrilenya sigui gaire valenta en l'adopció de mesures de control i reducció de gasos tòxics, vessaments, etc. Mentre rèiem del cosí de Mariano Rajoy -recordeu? El que, segons sembla, era un eminent professor que negava el canvi climàtic-, no paràvem atenció al fet que la lluita ecològica no era una prioritat en l'agenda del PP. Els ignorants o malintencionats amb poder condicionen les nostres vides i el futur, i si no, veieu què passa quan les grans potències tenen dirigents que es neguen a signar l'acord de reducció de CO2: que la voluntat dels altres es converteix en simple voluntarisme.

Contra això, s'hi pot contraposar la força dels números, les evidències, la ciència. Sí, però per això cal la voluntat decidida dels mitjans de comunicació. I aquí ve el segon perill que pot amplificar les conseqüències de les rucades que deixen anar alguns polítics: davant d'un cas així, molts mitjans poden sentir la temptació d'amplificar-ho, donar-li la justa credibilitat com per convocar, per exemple, un cara a cara que li atorgui dignitat a la bestiesa, o una enquesta de carrer, debatre'n com si el dubte fos raonable, etcètera. En alguns casos ho farien per afinitat ideològica, en altres per perseguir la màxima audiència. El resultat seria el mateix: la mentida col·locada al mateix nivell que l'evidència científica, el consens esquerdat, i allò que semblava donat per descomptat un altre cop en perill.

Ens hi estem trobant amb altres assumptes, des del qüestionament de la violència masclista fins a la fal·làcia de la invasió d'immigrants delinqüents, o el debat sobre quants diners has de cobrar per ser considerat ric. El primer cop que sentim algú dient algun estirabot sobre aquests temes podem pensar que no mereix més atenció que un somriure i alguns acudits. Però cal no abaixar la guàrdia, perquè podria ser que la bajanada no fos un fet aïllat, i el monstre es podria fer gran. Tot dependent dels beneficis que en vulguin treure els que tenen prou força per imposar un relat.